

Bübl. Dom. III, 4

Sserske
Zubel =
Prjedowanje

wot

Kwalsyj wieczneho Boha,
Kiz kojdemu Ludu we jeho Ryczi pschi powedana budze,

ko trej

pschi Skladnosci

Teho pol-sta ljetneho Jubel-Sswedzenja,
kiz to serske Prjedarske Towarstwo w Lipsku
ton 10. Decembr. 1766. wobendze,

Jan Kentsch,

s Weleczina, tym Bojskim Wuczbam Dodany,
w Zyrkiwi sw. Pawola,

dzerzesche

s Prjedyryczu

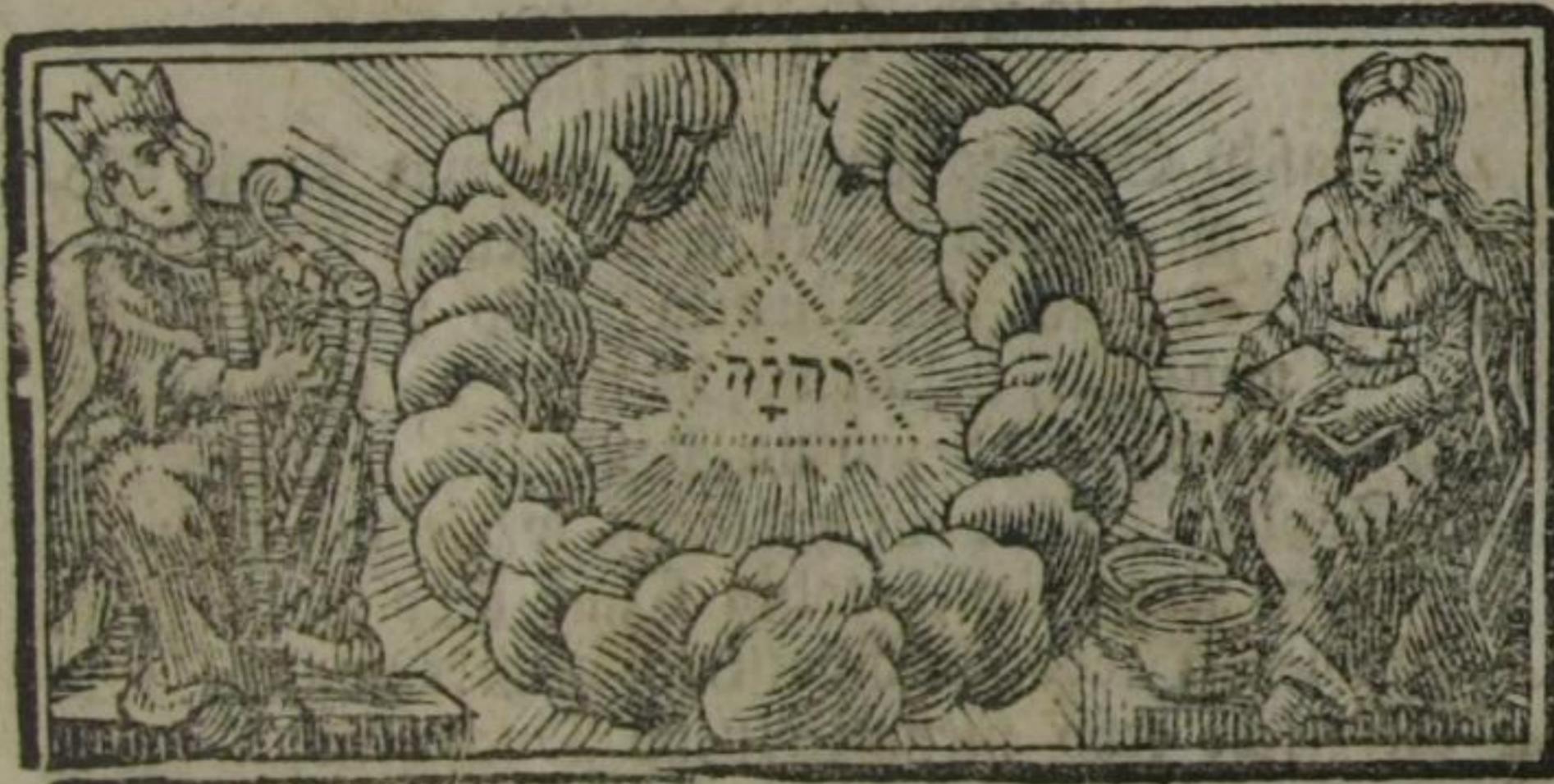
Zurja Moehnja,

Prjenjeho Duchomneho w Njewacjidli,

wohnate.

Galojene w Budyschini wot Rycztarjowych Herbow.

a ciisbciane w Solerzu, s Fickelschererowem Pisom.

Przedrywacz.

Kak welje Dobrotu, ton wieczne smjelny
Boh, wot Czasa do Czasa, na tych
Sserbach wopokasal, a kak horzy won
żadal je, iich tak dohotowacż, so bychu
woni njedy jeho sbożny. Raj wobszedzież moli; da go
sjawnischo widzież, dżż my rospomnimy, so won jim
biżem, wtych starzych schiedźinnych Czach, jako wo-
ni wranskich Krajach, wokolo teho żorneho a Gri-
chiskeho Morja bydlachu, to Posnacze teho Sboża
psches śwojich Zaposchtołów, jako teho Pawela, Si-
lassa a Timotheusza, je pschipowedacż dal. Hacż ru-
nje nam, tamne czmowe Czasy, posnacż njedadża,
wkotrej Mjeri, woni tedy to świate Evangelion ho-
rjesali su: da schak je tosła wjestka Wjez, so jich Boh,
s Czmy teho Pohanstwa wohn wolal a śgwojemu
Sswjetlu żadal je.

Naschi Sserbjo wopuschezichu zwar swoje Wobydlenja, wranschim Kraju, a ton Knjes sczickich Lusdow a Narodow, kiz Israela, jako Pastyr Stadleschko, wedzische, pokasowasche jich, do tych weczernych Krajow, a da jim na Posljetku w Saxoniskej jich Ssydlo. Tu woni bvdachu, we jenym zwar zjnowanym Kraju; alje tolsta Czma teho Pohanshwa, a Zidvalosz teho Pschibovistwa pschikrywasche jich, a dzerzesche teho njezmjertneho Ducha swiasaneho, so woni, ani Bozu Wohlu, ani to Wumozhenje, psches Jesuša, ani tu Sbožnosc teho pschichodneho Živenja, njeznajachu, nježadachu a njeprytachu. O kaf welje naschich Manow su wumireli, kiz njewedžichu, schtož my wjemy! Ta Rjescnikow pyttata Nada, czenische pak teisch stamnych ranschich Krajow, sa naschimi pohanskimi Sserbami, a prozowasche ſo we Saxoniskej, jich Wutroby dobycz. Po ktrym Czaſu ſkadžachu jim njekotre Prudi teje Wjernoszje: alje woni njedachu to Pschibovistwo se swojich Wutrobow wukorenicz, teisch dzerzesche hjescheze tolsta Mah teho Bluda a husta Para teho Njedoposnacza jich Woczi, jako swjasane.

Tunu da Boh, peknemu Sswjetlu teje Wjernoszje we Saxoniskej, psches Ssluzbu teho drobeho Luthyra, horje hicz; psches fotrež won teisch tych Sserbow kćiztemu Evangelionej pschinuczi: hacz runje ſo woni jara doscz wobarachu. Won dawasche jim evangelskich Wucjerjow, a nawabi teisch jich welje, so woni swojich Ssynow na te najwosche Schulje do Lipska a Wittenberka sczelichu.

We tem Ljeczi 1716. namakachu ſo w Lipsku njekotzi gerszy Studentojo, ketrymž wepraudzie, jara na Wutrobi lejzesche, ſo bvhcu ſo, kpschichodnemu Wedženju tehe ſw. Hamta bes tymi Sserbami, na fejzde Waschnje dostoijne pschihotowacz, a jim ton Pacz k Sbožnoszgi sprawnischo pokasowowacz moli. Jim pak ſo ſdasche to najnuſnische bvcz, ſo njebychu tu gersku Rycz ſabyli, alje ſo ſterje ljepte knej ſwuczili:

li: wobsanknuhu tebodla, kozdy Tydjen ramadu
pschindz, a herski ryczacj. Knjes Docyr Pfeiffer,
jedyn tych najwoschich Professorjow, radzeische jim,
so byhu herske Prjedowanja wudzjerwali, a je wiej
Universitetskej Zyrkwi sw. Pawola dzerzeli. Boni
pyttachu tebodla ktemu to Dowolenje pola tych Wob-
stararjow tej wojskoj Schulje w Lipsku, kajz tejsch
tej wojskoj Zyrkwinej Radu w Dražjanach, a do-
stachu je ratz. Taziv dostojni Mužojo pak bjechu:
Knjes M. Ast, kiz je potom w Budvischini, jako Can-
didata, w Ljeczi 1719. wumrjet. Kn. M. Schi-
rach, potom Duchomny w Maleschez, kiz je w Lje-
cji 1758. wobljednyl. Kn. Mošig, Duchomny
w Palowi, kiz je w Ljeczi 1721. wujnyl. Knjes
Bähr, Duchomny w Palowi, kiz je go w Ljeczi
1724. pominyl. Kn. Knjeschek, kiz je pschi
Schulj w Lipsku w Ljeczi 1757. Sachodnosz wob-
sanknyl, a Kn. Bulitius, Duchomny we Kot-
zy, kiz je w Ljeczi 1751. Woczi sandzelil.

To su te Czeszje dostojarne Parshony, kiz w Lip-
sku jene herske Prjedarske Towarstwo salozichu, a
kozdu Ssobotu w Zyrkwi sw. Pawola herske prje-
dowachu. Tiske Wustajenje, bje Wjez wot njemož-
nje wulkeho Wuzitta. Pschetož ta najwoszchnischā
Wjez nemože naschu Wutrobu nucz, ani nas natwa-
ricz, dzž saſchmatanje a njesrosemliwje prjotkpschi-
njezena budže. Dyz da go tu czi młodzi Wuczerjo
swučzowachu, swoje Prjedowanja pjetnje pschihoto-
wacj, je składnje prjotk pschinjess, a kajz go skuscha,
pissacz: da mijesche to jedyn žara wulki Wuzitt na tak
welje Tausent Duschow tych Sserbow!

We takiim herskim Prjedarstkim Towarstwi pak,
su go, wot jeho prjenjeho Saloženja, hacj ſem,
kpschichodnemu Pschipowedanju sw. Evangeliona,
pschihottowali, Sto a hidnacie młodzi Wuczerjo.
Czi a czizyczo wot nich su hižom k Worpočinkej te-
ho Knjesa nuzschli; woſom a schtyrzyczo ſteja
wſwojich sw. Hamtach, a džjelaju w Znjach teho

Knjesa; sydomnacjo woczakuja na Powolanje do
Winizy; czo su te swiate Wuczby delje položili, a
džeszacjo wopokazu hjescheze w Lipsku schitku Sswjer-
noš. Tak velje dostoynych schwarnych Mužow, je
hizom tu steho ſerskeho Towarſtwia wohnschlo, a tak
velje kraſnych horjazych Pschipowedarjow teje Sbo-
nosje, je Boh, tam ſem, kym Sſerbam poſlat.
Tym swetscho maju ſo naschi Sſerbio džakowaci, ſo
to Sſlowo pola nich cjiſſie ſerske prijedowane budže;
hjescheze wjazy, ſo woni to najljeſſe Žadro schit-
kich Knibow, wot wjerneho Kſcheczijansſwa, w ſer-
ſkej Ryczi, w Rukomaj maju. O tak wulka Dobro-
ta je to! a tak jara dyrbja ſchitke druhe Ludu, kij
prijedn ktej ſerskej Schlachezi glusachu, a ſo njetk
w Czechach, Poſtej, a Russiskej horjedžerja, tajke
cjiſſe Sſlowa, a woſebne Knibi parowacj.

To ſame ſerske Prijedarske Towarſtwo
w Lipsku wobſteji hjescheze hacj do dženſniſcheho
Dnja. Te Stawy tehoſameho pak ſu:

Bn. Jan Krystijan August Bozor,
ſ Budyschina, ton najſtarschi, veſ nimi.

Bn. Jan Rentsch, ſ Weleczma.

Bn. Mag. Erasmus Anton Schindler,
ſ Schneeberka.

Bn. Jan Gotthelf Müller, ſ Puſkowow.

Bn. Jan Krystoph Berger, ſ Lauty, pola
ſteho Komorowa.

Bn. Carl Gottlob Born, ſ Jefſena, w del-
nych Lžizach.

Bn. Krystijan Sigfried Krüger, ſ wulkeho
Gaglowa w delnych Lžizach.

Bn. Jan Krystlob Bejlich, ſ Budyschina.

Bn.

Kn. Krystijan Benjamin Broda, s Budyschina.

Kn. Gottlob Ehrenfried Moest, s Huski.

A dokelž to Prjedarske Towarstwo psches Božju Radu njeck polsta Ljet wobstalo je; da dopomnichu ſo te Staru teho ſameho, tej wulkej Dobroty Božej, kotruž won ihm Sſerbam wopokasal je, a wobendzechu ton džefzaty Djen Decembera, teho 1766. Ljeta, jako pol ſta ljetni Jubel = Djen teho gerskeho Towarſtwa w Lipsku, s wutrobnym Weſzelom a Džakom, kajž jedyn tych najwetschich Sſwedženjow; woni ſo ſromadžichu we Zyrkwi ſw. Pawola. Knjeg Jan Krystijan August Rozor, s Budyschina, jako ton najstarschi a prjeni bes nimi, wuſpjewa psched Woltarjom, jenu Kollectu, teho 65 Psalma a sdruhej Schtucežki. Potom wotlaſowa won teiſch ton 66 Psalm, a tu zyrkwinu Modlitwu ſym Botze naſhom. Na poſljetku stupji Knjeg Jan Rentsch, s Weleczina, na kljetku, a wotpoloži jene ſkladne Jubel. Prjedowanje: wot Kwalby wjecznego Boha, kotraž kojjdemu Ludu, wjeho Ryczi pſchipowedana budže.

Woni mijachu teiſch to weſzelje, ſo ton prjeni duchomny Professar teho Universiteta, do jich Gromadžisny pſchindje, jim welje Sboža wintſchowasche, a ſo ſnimi wutrobnje Bohu džakowasche: ſo ſo won ſa tu gersku Zyrkej pol Sta Ljet, tak nadnje staral je. Ton ſamy Professar je teiſch potom to gerske Towarſtwo, pod ſwoju woſoku Ruku a Wobſtaranje ſat, a ze jemu ſdobrej Radu a ſSchuzom pomozny bydž.

Wam Sſerbam budže tu to w Lipsku džeržane Jubel = Prjedowanje teho Knjega Rentscha, jako jene Wopekaſanje, tak wulku Sſwjernosz, woni tam naſloža, do Rukow podate. Ja ſym nadendženn byly taikemu Prjedowanju, jenu Predvrycž psched ſtajicž.

Dyż ḡym ja hewał husto se Grudobu widžic̄ dyrbjal, so ḡerske pišma jara njeschmagnje a saschmatanje horje sestajane su, so je jene do druhého mučene bylo, tak, so je dobrý Sserb neje hinał, hac̄ swultim Njeloschtom, lasowac̄ mol; da me neje malo swęzelilo, so ḡym ja wtu tym Prjedowanju, jene lubosne Rono, kotrež cži Wucženij: Stilus, menuja, namakat. To Waschnje prjotkijescz a ryc̄ecz, je schikne a skladne; a ja bych jara wintschowal, so bychu schizy tak žorljazy a pschistojne ryc̄eli a pišali.

Doladajc̄e so, lubi Sserbjo! so wam Boh tam w Lipsku, jenu kraſnu a żonowanu Pschigadnizu pschihotował, a h̄izom pol Sta Ljet, sdžeržal je. We kotrejž won Ssyly Evangelistow pschihotuje, jich do waschej Winizy szelje, tak so by wam, na dostoynych Wucžerjach a Pokasowarjach kSbožnoszi nepobrachlo. My sbjehamy sdobnje kvalobne Ruzi a Wutroby ktemu Wočzu, naszeho Kniesa Jesom Krysta, so won tam tajke żonowane a wuzitne Towarstwo plodžil, tak dolho sdžeržal, a psches njo temu czistemu a dostojnemu Pschipowedanju teho ḡerskeho Sslowa jara horje pomhal je; a proſzym jeho we horjazym Duchu, won zyt schitkich wožokich Wucžerjow, tamnej najwoschej Schulje, a schitkich tych, kif so tam Wucžby dla horje džerža, społnej Mjelu tych Darow swojego Ducha napelnic̄: Najprjotzy pak te Starzy teho ḡerskeho Prjedarskeho Towarstwa, styri gamymi Darami ḡwecžic̄, jich Wuknenje żonowac̄, psched schitkimi schkodnymi Rospucžemi swarnowac̄, a jich kdestojnym Wajhtarjam naschich Gmejnow, dohoto wac̄.

Dyż da, najlubschi Sserbjo! Boh tu ḡersku Ryc̄z gam plodžil, ju psches tak welje Ljettausenty sdžeržal, ji stajne možnych Wobschuzowarjow sbudžil, ji schitke duchomne Dobroty a zylu Polnosz teho sbožnych czinjazeho Evangeliona dal, ji tejsch tak

tač Woskotich Wucžerjow, jako Pfeiffer, Loescher a Grusius, wubudžil, so su šo sanju starali, a we teſſamej tač welje Duschow hion kžwojemu Kraleſtwu dohoroval je: da je ſjawnje widžicž, tač rad won tu ſerſku Rycž ſdžeržanu mječ ze. Tač jara da dželaju čzi ſami pſchecživo Božemu Wotpolada- nju, koſiž tu ſerſku Rycž wukorenicž, a delje pſchis- njeſz pyttaju. Ton wam derje ſnajomny D. Loescher, Superndenta w Draždjanach, praji we Prjedvrycji krankhansowej ſerſkej Postylli: wemni ſo hiba wu- trobne Weſzelje, dyž ja ſlyſchu, ſo Boh teiſch w Ryc- ezi tych Sſerbow, naſchich Sſugydore, cžesczjeny, prjedowanym a ſModlenjom kvaljeny budže. Ja wjem, ſo býchu njekotři, tu ſerſku Rycž radſje po- twocženu widžili; dokelž pak etemu žadyn ſkladny P u cž njeje: da njemoža ſo, knajmijenschemu Wucžerjo a Prjedarjo, bes Stracha ſhvojeje Duschje, a bes Stracha ſwojich Poſlucharjors Duschow etemu wu- žinacž dacž: ſo nochzvli ſtymi Sſerbami, kiz mało doſcz, aby nitscho njemſki njemoža, Božu Sſlužbu wjich Rycži džeržecž. Rajž njekotři na rafku Radu ſapanyli ſu. Schak ze cžeschžn doſcz kudžicž, njeko- ſtreho Číloweka, wſwojej macžernej Rycži, kpoſna- ežu teho Sboža dowesč, a to bohacžiſche Poſnacžje Žesom Kryſta do Ludi pſchinjescž, dyž teiſch ſo, hacž naſjawniſcho a naſkvetliſcho ſnimy roſwucžu- jesch. Dyž pak eži bony Sſerbio, tajke Poſnacžje, jea no ſtej njemſkej Rycžje, kotaž jim tač cžeschko pſchindže, ſacž dyrbeli, ač tač kudži býchu ſo woni haklje we Wjeri ſežinili! Tač daloko Loescher.

Dyž pak tajž woskož Wucžerjo, kiz ſu jako možne Stolpy, na kotrychž to ſdžerženje teje Zyrk- wje Kryſtuſowej wotpocžuje, ſo ſami na to prozuja, ſo by ta ſerſka Rycž čiſta ſdžeržana býla; tač welje wjazy ma ſo ton gmein Lüb, tu domach wgerſ- kim Kraju prozowacž, ſo by koždy cžisczje ſerſki rycžal. Wono je jara woſidnje, ſo ze bes Sſerba- mi to Waschnje horje pſchindž, ſo woni ſchitke Sſlo- wa, tač welje hacž jich ſnjemſkej, lacžanskej a fran- zowſkej

zowiskej Ryczje wedja, romadu mjeschaju. Czi sami czinja s Nijerosom jedyn zadowly Muczenk, ttej lus bosnej gerskej Ryczje: kotruz tolla sam ton najwoschi Werch zykelo Komiskeho Kralestwa, Kejj or Carl, ton Schitworth, a Johann George, ton Druhi, Kur-Gierschta w Saroniskej, jenu Gierschczinsku Rycz mjenoval je. Boh daj, so by tajke njesdobne Kazenje teje Ryczje, skoro psche skalo !

Dyż da te najwosche Schulje go tak jara na to prozuja, so bychu te Bojske Bjernosczeje pschichodnije temu Ludu na jene loschke, sjawne a cziste Waschnje, mole na Wutrobu položene bycz; tak welje wjazy dyrbja so nasche niske Schulje na to prozowacz, so bychu te Bojske Bjernosczeje, we czistej gerskej Ryczi do tych młodych Wutrobów, sapiżane byly. To wuknenje dže bes to czeschzy dosz, a hjeschcze welje czesche budże wonie tym bohim Djeczom czinjene, dyż wonie te Wjezdy njemski wuknycz dyrbja, dyż hewak njemskiej Ryczje prawje mozne nejšu. Swiedomnia dla budja schizy Starschi napominani, swoje Djeczi, kiž runje wohn njemski njemoža, do tajkich Schulow ſlacż, w kotrychž te Catechismus Schtuki, te Schpruchi a Wustajenje teho Sboža, gerski wutczene budja.

Nam je žel tajkich Starschich, kiž swoim Djeczom, te najnuſniſche Bjernosczeje njemski wuknycz dadža. Woni martruja, zylje bes Rusi, swoje Djeczi, a czinja jim to do Schulje Rodzenje wostudlo, pscheczinia ton Čaž, a to, schtož na nich waža. Dy bychmy my ſebi mot tajkich Starschich žadali, so woni jedyn a drubi Psalm w hebrejskej Ryczi s Łowym wuknycz dyrbeli; by koždny rjek: Luby, to je ſa moju Łowu, psches Mjeru czeschke, ja te zufe ſłowa sachowacz njemožu, njeje teſſch mi njetscho wuschne, ja te hebrejske Šklowa njeroſemju; czohodla dyrbjal ja hebrejski Psalm wuknycz, dyž mam ion gerski? A woni maju prawje. Lubi Starschi! swaschimi Djeczi mi

mi sadžerži šo runje tak. To šo jim čeſchzy wuknje, ſchtož wone njeroſemja. Prajče mi: cžohodla mar- trujecže ſwoje Djecži, a cžinicže jim to Wuknenje horke, dokelž dyrbja njemſke Schpruchi, Schtuki a Wuknjenja Sboža, wuknycž, dyž jo prawje njero- ſemja? A ſchto je jim ton njemſki Schpruch, aby Schtuka, wuſchna, dyž in njeroſemja? Tehodla je jene Djecžo, kiž te Schtuki njemſki wuknje a je nje- roſemi, jako by wone žanych Schtukow a Schpru- chow njemoło. O Starschi! o ſubi Starschi dža- kuježe ſo Bohu, ſo macze tajke Wjezzy wkerskej Ry- ezi! džakuježe ſo Bohu, dyž wasche Djecži rady wuk- nu, a njewotraſcheže ie; wuknu pak wone čeſchzy, da- pschinjeſeče vy je haklej zylje wot Koschta, dokelž dyrbja čeſchko wuknycž, ſchtož njeroſemja.

O kač jara wintſchujiemy my, ſo bychu tam a ſem Gšy romadu ſtupile, a ſwojim gerskim Djecžom gerskeho Wuczerja džeržali! My ſtem to Naukne- nje teje njemſkej Ryczie, na žane Waschnje njewot- radžamy; alje my jeno radžamy, ſo by to, ſchtož kwiernemu Kſchesczijanſtu ſkuſcha, tym Djecžom, kiž runje wohn njemſki njemoža, ſe gerskimi Gſlowa- mi do Wutroby ſapiſane bylo.

Pſchi Wobſanknenju naſchej Prjedhryczie, ſbje- hamy my džakne Wutroby k Bohu, ſawſchitke njemi- rene Dobroty, kotrež won tej gerskej Schlachži wo- pokafal je: najprjotzy, ſo won ju ſtamneho žadwa- weho Pohanſtwa wuwjed, a kwiernemu cžitemu Evan- gelionu pſchiwjem je. Won daj teiſch Wutroby, kiž bychu to dostoинje wuziwalny. Won zyl teiſch ton wo- ſoki Kur = Dom w Saxonskej, wot kotrehož ton gerski Lud, jako ſwjerni, cžiſchi a ſprozni Podanjo, Schuz a Pokoj wuziwaſju, kwiernemu Žonowanju poſtajicž. My wobročimy ſo teiſch knaschemu do- ſtoinemu Prjedarſkemu Towarſtwu w Lipsku, a wint- ſchujiemy, tak derje temu Knesej Jubel = Prjedarej, jako teiſch tym druhim Knjesam Gſobutowarscham, kſich naloženej a derje radženej Prozy, ſ Wutrobu we- lje

Ije Sboža. Boh žyl ton Čas jich Horjedžerjenja
w Lipsku wozebnje žonowacj, jich Swjernosczi bor-
sy slobne Gmejny dowjericj, a sposchečicj, so bychu
woni na tym Dnju nascheho Knesa Jesom Krysta,
tu Kvalbu dostali: so woni jich welje kPravdosczi
pschiwiedli ſu.

Vifane,
w Niesłacjibli na Jubel-Dnju,
von 10. Dec. 1766.

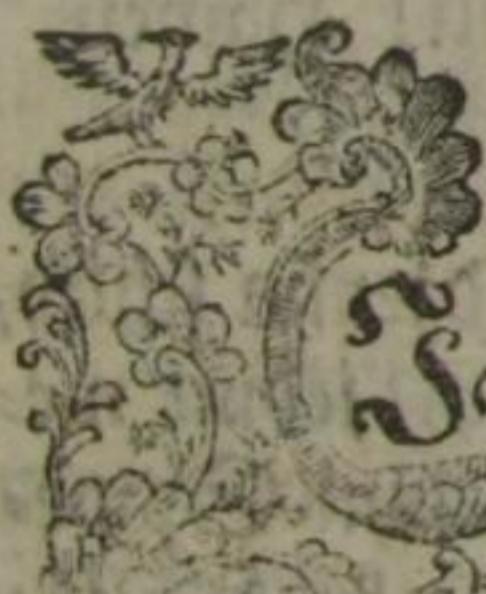
Juri Moehn,
Prjeni Duchomny.

Njetk pſhindje to Jubel - Prjedowanje ſame.

Ja

A. Ω.

Sa zu temu Knjesej spiewac̄, moje
žive Dny, a mojeho Boha kwas-
lic̄, tak dotho hac̄ ja hym.
Mjeho ho moja Ryc̄ jemu derje spodoba, ja swes-
selu ho we tym Knjesu. Dziakuje ho temu
Knjesej, pschetož won je dobrocžinj, a jeho Do-
brota traje wjecznje. Haj, o Božo! dyž ja
schitke twoje Skutki wopominju, a je ſebi ſ Mu-
tnoscju pschemyſlu; da ho wulzy jara spo-
džiwam, kak tebe posbjehowac̄ dyrbu. Schita-
ko, schitko, schtož moje Wocži widža, ſda ho
mi džiwne býc̄. Poladam ja na Mjebeſa; da
widžu ja, ſo ty jara mozny a wulki ſy; Sſlon-
zo, Mjeſac̄ a schitke Fjesdy, kiž twojich Rukow
Skutki ſu, napominaju nas ſ Wožokoscje de-
lje: ſo my ho na nich spodžiwac̄ dyrbimy. A
poladam ja na Semju, da je tejsch ta połna

two-

twojeje Dobroty. Kojžde Stworenje, wot
tých njerwidomných njebeskich Wujskow ſzem,
hacž do teho najmenschego Proſchka na Šemí,
prjeduje twoju majestetsku Kraſnoscz, a ſbudzi
naschu Wutrobu ktej Kwalbi, fotruž my tebi
Šamemu winojczi ſmy. Za zyła Natura a jejne
kraſne Pschihotowanje nas tak napomina: daj-
eže Bohu Šaniemu Cžescz! O da kwalcze jeho,
wy ludžo! posbjehuježe teho woſokeho, scheho-
moznego, a ſamomudreho Boha; pschetož jemu
Šamemu ſo pschitluscha Cžescz; a jeho ſo njech
boji ta zyła Semja, a njech ſo psched nim stra-
chuje, ſchitko, ſchetož na Šemi bydli! Hamen.

Majlubschi Pschecželjo! My dženſa ſchizy,
Eiž my tudy ſromadženi ſmy, jedyn we-
ſetyl Džen ſwečimy: — jedyn Gswe-
džen, Eiž nam ſawiesczie! woſebny a kraſny je:
— jene Wopomnenje teho najwuzitnischeno Wu-
ſtajenia. My ſpominamy na to žonowane
Prijekacjie, Kotrež naschi prjedawschi Towar-
ſchojo, tudy w Lipſku, mjejachu, diž woni,
psched pot Sta Ljetami, knaschemu ſwiatemu
Prozowanju, ton prieni Gatož potežichu; a
to bje wjesczie jene dobre Wopoladanie. Schiu
budže ſo tehodla džiwacž, ſo tajke dobre a wuzito-
ne Wustajenie, psches Božu Nadu, hužom poč-
sta Ljet traje? O požonowanym bydž nam ton
dženſniſchi Džen! a požonowanym bydž won,
ſchitkim tym, Eiž teſſch we pschichodnym Cžaku
nanjon ſpominacž budža! To je ton Džen, ko-
tryž nam ton Knjes ſčinit je, tehodla ſtadujimy
a we-

a weſelny ſo na nim ! O Knježe ! poimhaſ njeſk, o Knježe, daj njeſk, ſo by ſo ſchitko derje radžito.

Schto da mamy my, lubi Pschečzeljo ! na tym dženſnischim Dnju cžinicž ? Kunje to, ſchtož to Woipoladanje naſchej Gromadžisny je, ſo njech je teiſch njeſk naſche Prjotksacžie. Daicže nam naſcheho Knjeſa kwalicž, a njeſk na jenu Dobrotu ſdžakomnej Wutrobu ſpominacž, Kotruž my ſa tu najkraſniſchu džeržecž dyrbymi ; dokelž naſcha Gromadžisna, bes tymi ſamemi, fiž to Gſkovo teho Knjeſa we naſchej Ryczi prjeduja, to najwoſebnische Woipoladanje, na tu Ežesč jeho Kraleſtwa, ma.

Schitko može nam to woibſwjetſicž, — a my zemv ſo teiſch ktebi, ty ſchehowjedomny Gſwjeſko ! wołacž, fiž ty Ežlowečow Myſlje a jich Wutrobom potajnu Radu wjesch, ſo by ſchak ty naſchu dobru Wjez woibſwjetſy. Knježe ! ty wjesch ſchitke Wjezy, a ty ſejſch wjesch, ſo naſche Woipoladanje na to dže: kač bychmy twoju Ežesč pſchipowedacž moli.

Tehodla zemv my ton dženſnischii Džen Woipomnenju ſwecžicž a ſo na nim weſelicž a ſraduwacž. A ſchto buſcheze wy ſchak tolla, wy pſchichodni Towarſchojo ! kjenemu tajfemu Mjedžakej prajili, dy bychmi my tajki Gſwe- Džen woſozu njevobejſchli. Oje ! Oje ! my zemv ſchitko cžinicž, ſchtož ſo nam pſchiftuſcha, ſo nam njebyſchče we pſchichodnym Ežazu, Winu

Winu tajkeje Njedžakomnoscie dawali. Njeh
je nam ton Džen ſwjaty! A njeh nascha dža-
komna Modlitwa psched tobu, Knježe, wobsteji,
jako kadičazn Wopor, Posbijehanje mojeju Ru-
kow, jako weczorni Wopor. O dy bych my
ſjandželſkimi Iasukami ryciež, a tu wulku
Dobrotu twojego Žonowanja wupraſiež moli,
kotrež iñ kojjdej Prozy, we tu tej Schtundži,
hužom psches pot sta Ljetow dał ſy! O kajka
njeruſeknenje wulka Dobrota twojego płodne-
ho a wobstajnego Žonowanja.

Zeneho płodnego Žonowanja! Pschetož,
kak welje, wot naschich Ssobubratrow a Kra-
jominikow, možachu ſo, psches tu Prozu, ko-
traž ſo tudy, kojjdu Ssobotu ſta, fijnej, wet-
ſchej a woschej Sslužbje pschihotowacž, a jako
dostojni Ssłużobnizy teje Žyrkiwe Bożej, ſo
pschirwucžowacž. Haj, my kwalimy tajke do-
bre Wustajenje fijnej džakomnej Wutrobu. A
wy, kif iñ ſejemu tudy tajki dobry Sapocžat̄
ſežinili ſcze, a njetko hužom we tamnym Žiwe-
nju tu njeruſeknenu Kraſnoscež wuziwacže; dy
byſchcje ſchak iñ nam prasiež moli, kak wulke
wasche Beszelje je, dyž iñ te Duschje widžicze,
kotrež iñ na ton Pucž teho Žiwenja pokosali
ſcze, wot kotrýchž iñ njetk Džak Dostanjeſe:—
O kak kraſna Wjez je, jeden Wucžer teho
Sboža bvež! Wy pak, kif iñ hjeschcje ſo, jako
ſwojerni Wucžerjo we waschich ſwiatych Ham-
rach progujecze, a ſo runje teſſch, we tu tej Gro-
madžisni, prjedy namakali ſcze, kotrymž iñ ſo
dženska ſjawnje džakujemy, ſo wona hjeschcje
psches

psches wasche Wobstaranje steji, h̄ivečcje ton džensnischī weſetū Džen snami. A hačj w̄ ru-
nje wot tu teho Mjesta daloko scze, na kōrymž
ja njetko steju, vā Was tolla nitscho we tem
sadžjetacž njedyrbi. Won je teiſch sa Was,
moji Bratſja, a Krajoinnizv! ton džensnischī
Džen. Džak a Modlenje njech swascheho Eta
Enebeſham horje stupa, a wasche weſete Kyr-
liche snaschim Klincženjom psches jene pschindu:
Ežescz bydž Bohu we tej Woſokosczi!

Niz pak jeno jeneho płodnego, alje teiſch je-
neho wobstajnego Žonowanja. Pschetoz psches
toſame wobsteji h̄ieshcze nascha Gromadžisna.
Kak jara prozuje ſo tolla ton Njepscheczel, ſo by
ſkasił kojžde Wotpoladanje, kotrež twojemu
Kralestwu wužitne je. A dže ſem pschindže to
Sbožje, na kōrymž my ſo ſweſelimy, ſo tajke
płodne Wustajenje h̄ieshcze pschezo bes Poruča
steji? Nimamym my jene wetsche Sbožje, dyžli
tamni we Wittenberku, kiž teje wulkeje Wojny
dla, we ſwojej Prozy sadžjetani bychu? O ty
bohe Mjesto, Wittenberko! płakaj pschezo, tebi
ſo ſalejži; płakaj a roſliewaj horze Ssyly! O
ſrudne Sbožki, tamnego Skażenja! we kōrymž
jich dobre a wužitne Prozuwanja, runje kajž te
nasche ſu, sahyňycž dyrbjachu! O ſrudne a ža-
łozne Njesbožje!

Njeh ſchaeſt nam, Lubi Bratſjo! to k'Wu-
trobi dže, a nas ktemu nawabi, ſo bychimy my
nasch Ert ſ Weſetoscziu wottewrjeli. My ma-
my h̄ieshcze to Sbožje, ſo my snaschimi Jas-
tami

Kami te najwetsche Skutki Boże, po człoweskim
Samożenju, wuprajicz možemy. My manu
hjeschcze to woſebne Sbozie, so my ſo we na-
ſchej Ryczi, we tu tym Tempelu, kojdu Gſo-
botu, roſtryczowacż a priedowacż možemy. My
damy tehodla ton najponižniſhi Dział, tym
woſokim Wobstarajam naſchej najwoſchej
Schulje, Eiž nam ſu wotpuſchežili: ſo možemy
ſo tudu we Božim Piſmi roſtruczowacż. My
tejſch Wam, woſoko doſtojný Magnifiko, na-
ſchej najwoſchej Schulje prieni Professorjo, a
tych Bojskich Wucžbow prieni Wucžerjo wo-
ſoko wucženy Crusjo, te Enamenja naſchej
najpoſorniſchej Działomnoſſje woprowamy, ſo
ſo Wy do naſchej Cromadžisny, niž jeno tak
dobrocživje nuznamakali, alje tejſch tu ſamu,
pod ſwoju woſoku Ruku a Gastaranje ſali ſeze.
Ton Boh ſchitkeho Žonowanja ſposchcž, ſo by-
chu Wasche Ljeta, a ſchitke Skutki Waschego
woſokeho Hamta we Žonowanju wobſtajnje
ſczieky, a Wy, dyž ſo Jezus Krystus ſjewicž
budže, te najpočniſche Płody wot nich wola-
dacż moli.

Ta Nada Boža njech na ſchitkach wotpo-
częuje, a jich Wopomnenje njech we Žonowanju
wostanje. Dajcze ſo nam tehodla we naſchim
ſapocžanym Rospomnenju wot Sboża teho
Dženſniſcheho Dnja, dalje roſtryczecž, a pschiho-
tujcze ſo ſomnu ētemu, we jenym czichim a
wjeriazym Wotzenaſchu. ic.

Text:

Text:

Psalm XIX. 1 — 7.

Niebesa wupowedaju Božu Čžescz,
 a Tiverdzisna pschipoweda Skutk
 jeho Rukow. Džen Dnej poweda, a
 Noz Nozy czini to k Wedženju. Za-
 dyn Tashke aniz Rycz neje, dzejz by
 jich Lož štyschecz njebyt. Tich Schnu-
 ra woindže do wschjech Krajow, a jich
 Rycz, hacz do Konza Sswieta,
 Sstonzu je won Hjettu nanich sta-
 jit. A to, jako Nawoženja, dže wohn
 se ſwojej Komorn, a sraduje ſo, jako
 mozny, bjezecz po Pucžu. Wono
 skadža na jennym Konzu Niebesow, a
 bjezi wokoto hacz ſažo do teho ſa-
 meho Konza; a nitſcho njewostanje
 psched jeho Horzotu potajene. Ton
 Sakon teho Knjesa je bes Poruka a
 wokschewji Duschu; to Sswjetzenje
 teho Knjesa je wjerne, a czini Mero-
 somnych mudrych.

Ton Propheta pschipoweda, we tych njetk
 wotłasowanych Čskowach, te Skutki teje Ma-
 turu, kiz nam tu Kraſnosc Božu ſjawnu czinja:
 Majprjorzy pak ſwjetſi won wot Prjedowanja
 teho Evangeliona. Won tudz Psches Pschiru-
 nanje ryczi, prajuzy: runje kajz te Niebesa, na
 kótrychz to Sstonzo, Mjefacz a Kjesdy, jich
 wobstajny Rod maju, wot teje Schehomozu a

Mudrossje Bożej Swjetbja: tak je tejsch to Ewangelion jene Sswjetbenje wot teje Nady, kofruž my we Krystussu dostenjem. Woboję su sa nas Dobrotu, sa kotrež my so Bohu dosz wudżakowacž njemožem. A kafwulke su wonie, dyž my wopomnimy, so nam Boh schelake Rycze dał je, skotrymiz my tefame Dobrotu snajomne czinicž, kwalicž a wuprajicž možem.

My zemij tehodla na tym dženßnischim wesełym Dnju se Skladnosju wopomniež:

To Pschipowedanje Bożej Kwalby, fotraž fojjdemu Ludu, wjeho Ryczi prijotdzerzana budze.

My zemij najprjedy ladacž: na

I.) to cziche Pschipowedanje we Kralestwi Natury.

a Edruhemu: na

II.) to sjawne Pschipowedanje we Kralestwi teje Nady.

I. Thel.

Najlubſchi Pscheczeljo! Ta żyła Natura, dyž my ji stym Prophetu jenu Rycž pschipišam, prieduje Boha a jeho Skutki. Njebesja wupowedaju Božu Ēžesz, a Zwerdžisna pschipoweda Skutk jeho Rukow. My tudi psches to Pschipowedanje nitscho druhe njesrosemimy, hacž to Kwalenie, kotrež wona swojemu Stworiczelej,

riczelej, na jene cziche Waschnje pschipyha; ruzne kajz jemu tozame wot druhich Smorenjow se sianym Loshom (aby psches Kycz) date budze. My možemiy tehodla woprawdzie tu Kycz teje Natury jene cziche Kwalenje mjenowac. Wobojie Waschnje Božeho Kwalenja je krósemenju, a my njeprajimy, so by Čłomek Bože Kwalenje, kotrež Njebeša rycza, a Twerdzisna, dyž wona Božu Čžescz pschipoweda, krósemicž njemeł. Gene tajke Kwalenje żane Kwalenje njeby bylo. Wono je tak jene hinnajke Kwalenje, kotrež tu te Njebeša rycza, a tak ta Twerdzisna tu Čžescz Božu pschipoweda; tak Džen Dnej poweda, a Noz Nozy czini Wedżerju: a tehodla je to Kwalenje jene cziche Kwalenje.

Allje tak da? budzeeże wy so prashecz. My zemiy wain na to wotmolwicz. Dy bychu jeno te Žasyki tych Smertnych Božu Čžescz pschipowedacz, a ſebi behobu pschiwołacz dyrbiale; da by nasche Pschipowedanje jara ſkabe byko, a my njebychimy tu njerureknenu Čžescz nascheho Boha wuprajicž moli. A tak welje by jich byko, kij bychu ſebi tu Woſokoscz teje ſameje pschemuſlicž moli, dy by Boh schitko tak mudre njeszinił, so schitke jeho Skutki, dy bychu tejsch schitke ſmijertne Žasyki melczały, tolla ſebi, jedyn temu druhemu pschiwołaju: Daicze naschemu Bohu Čžescz! a pschitem tež pschezo temu niedżakomnemu a njedostojnemu Kſchesczijanej pschipowedaju: Wy, kij wy Krysta Mjeno snajecze, daicze Bohu Čžescz.

Won ton Stworiczel, je jenu Koſzdu Wjeg
we Naturi, na tajke Waschnje pschihotowat,
ſo my ſtej ſameje tu Schehomoz teho Stwori-
cza poſnac̄, a tu ſamu ſteje najmenschej, hac̄
do ſej najwetschej ſroſemicz možem⁹. We je-
nym Koſzdu Proſchku je jeho Kraſnosz kwidze-
nju, a ſjeneho Koſzdeho kraſneho Pschihotowa-
nja teje Natury, blychczi ſo nam do naschich
Wottewrenych Wocžow, kaž ſjeneho Žpihela,
jeho wjeczna Mož a Bojſtwo. Njereha wu-
powedaju Božu Ējescz, a Twerdžisna pschipo-
weda Skutk jeho Rukow.

Poſbjencze wasche Wocži k Njebefam, a
ladaicze, fakt kraſnje wone tu jeho Ējecz wupo-
wedaju. Wopuszcze na krotki Ēzaſ waschu
Semju, a podajcze ſo swaschimi Myſlemi
njetko ſomnu do tamnych Wobydlenjow tych
Dokonjanych prawych, a ſbož uch Duchow, kiž
psched tym Siekrom teho Gswjateho ſteja, a
ſweſekym Loſhom wołaju : ſwiaty, ſwiaty,
ſwiaty je Boh ton Knjes Zebaoth! Haj, la-
dajcze na tych, kiž ſe ſwojim Spjewanjom, to
zvte Nebjo tych Sbožnych, pscheklineča, a ſwul-
kim Wołanjom Božu Ējescz pschipowedaju.
O dy býchu iſhak tajke kwalobne Kyrlische, ko-
trež czi Sbožni na Harffach renje ſpjewaju,
hac̄ na waschu njedžakomnu Semju delje, a na
jejnych melcžazvych Wobydlerjow Klincžaty!
Pſchetož, dy možem⁹ my najmenje ryczec̄, hac̄
runje tedy, dyž my wasch Ert beſkobu k Bożej
Kwalbi wottewricz dyrbim⁹. Dy býchu tajke
kraſne Bojske Klinčenja, we waschich Wutro-
bach

bach, jenu swjernu Nutyrnoscz wubudzily; da
 hnadz ženje njebychmy nascheinu Ertej melczech
 dali, alje my bychmy, to nam szeczych Njebeš
 pschipoſtlane Kwalenje, saſo we naschim Mod-
 lenju, tym Wobydlerjam teho ſwiateho Mje-
 ſta, pschitotali. Njemylcze ſebi ſchak, naj-
 lubſchi Poſtucharjo! ſo tu to, wot czohož ja
 nietko ryczu, podarmo je, nje! dy bychmy my
 ſebi drudi na tajku Sswjatoscz myſlili, da by
 wjessje nasche Modlenje nutyrnische bylo, a niž
 tak liwke; dy bychmy my tamne, ſa nas cziche,
 Kwalenje, wot kotrehož te czecze Njebeſha potne
 ſu, tedy ſtyscheli, dyž naſcha njedžakomna
 Geinja melczi. Alje wy byſhcze tolla teiſch,
 hacž runje wot teho ſwiateho Mjesta daloko ſcze,
 tajke cziche Pschipowedanje Božeje Kwalby ſro-
 ſemicz moli, dy byſhcze jeno to Gſtowo Bože
 hussischo laſowali; pschetoz, wono je potne teho
 ſameho, a we nim je to pschipowedanje Bożej
 Ēžescze derje kſroſemenu. Te Njebeſha wupo-
 wedaju Božu Ēžescz.

Dajcze pak nam tudy te Gſtowa na jene
 druhe Waschnje wopomnicz. Bone teiſch
 hieshcze jenu druhu Wucžbu ſobu pschinjefu.
 Te Njebeſha wupowedaju Božu Ēžescz. Mo-
 žecze wy wasche Wocži EMjebeſham horje poſbie-
 nycz, a ſchitko to, ſchtož nanich kwidženju je,
 woſladacj? ſo wam do Myſlow pañycz nje-
 dyrbjato; fakt wulki a połny Mudroſczie, dyrbj-
 ton Gſtowiczel teho Njebja bycž! Woſladajcze,
 ſwulkim Podziwanjom, na to Gſkonjo, a spo-
 džiwajcze ſo hieshcze bolje, na tym wulkim

Stворижељу, киž тајку вулку Стврјезу, потрај-
ту Семју вобшивјечи, на то Небјо крајнje
стасије. Гај беš Конза ветши, дyrbi ton
Створижељ буџ, а беš Конза ветши, hacž ta
Стврјеза ђама.

Nјепраже теходла, Наслубши! dyj бућ
ја јено јено, тего Створижеља, видјиј мот,
Кајки won je: my можеје на твх нознх Fjes-
dach, на тым Mješazu, киž tu Mož rošivjetli, а
на теј вулкеј Стврјезу тег Dnja, јено Вул-
кош а Mož так споснacј, so мојно неје пражиј:—
so буſчеје ти Kycј твх Nјебешов сројениј
њемоли; гај wono мојно неје, so буſчеје pschi
тим njemi wостали. Nјебеша wуповедају
Božu Čjescј, а Tвердžисна pschipoweda Skut-
јено Kukow.

Гај, o Božo! бу бијом te Skutki twojich
Kukow tak вулке, как вулки hаклеј dyrbisch ти
бам буџ. Ге та Dalokoscј, потруž ти ствоји-
ми Kukaini wupschistresch, tak вулка, so my ju
snaschimi Kukami a Wocžemi wopschijecј a
wumjericј njemožem, o как njerureknenje вул-
ки, dyrbisch ти бам буџ; а кајка та Schjero-
koш, потруž ти крајнje wupelnisch! Гај, ти бу
ветши, hacž twoje Skutki! Там dјесch twoje
Skutki pschestanu, бу ти hiescheјe pschezd. О
my teho Schehomozneho wopschijecј njemožem,
киž tak вулки je na Možu. Božo! потруј
Boh je, jako ти бу? где je тајки njedogruntowa-
ny Boh? Nјебеша a Nјебешов Nјебеша nje-
moža cže wopschijecј! А как jara spodživam ja
бо, dyž ja twoje Skutki, киž Frachnowanju nejo-
бу,

ſu, wopomnju. Možecže wy te Fjesdy rachnoa
wacž? Samojeſſie, runje tak mało, hacž te
Woſebnosczie naſchego Boha, a jeho Wul-
fosczi mjericž. Žemu žana njeſobrachnje, won
ma je ſchitke weſebi. Božo! Kotry Boh ie,
kaž tu ſy? jedyn taſki njeđogruntowaný Boh.

Tolla, - to hieschcze pſchezo ſchitko neje,
Najlubſchi! ſchtož te Gſtowa, we naſchim
Lexicži, prajicž zedža: my hieschcze wjazv
pſchesnie ſroſemimy. — Džen Dnei poweda,
a Mož Možu czini to k Wedženju. O dy by ſchak
to Bohaſtwo tych Dobrotow, kotrež my ſchied-
nie delje wot teho Boha dostanju, wot kotre-
hož ſchitke dokoniane Dobrotu ſiem pſchindu,
dy by ſchak jena kojžda Dobrota, praju ja,
nas na ſwoi Sapocžat̄k medka, ſo bychmy ſo
dopomnili na teho Boha, wot kotrehož ſchitke
Dobrotu ſiem pſchindu; kojždy Džen je połny
jeho Dobrocžiwosczie, a tak praji Džen Dnei
jeho Ēžesč. Won nam we kojždym Woſe-
miknenju ſwoju dobrocžiwu Luboſcz ſpoſnacž
dała, a Džen praji Dnei, ſo won ſiwenje a
Dobrotu nadnami wopokaſał je, a ſo jeho Kedž-
bowanie je ſdžeržało wasch Wodých. Al može-
cže wy to Gſtonzo, kiž ton Džen roſwjetli, ſka-
džecž, a ſo khokacž widžicž? aby možecže wy na
jeho Pruhi, kiž wasche wobſyte Pohla wofſche-
wja, poladacž, ſo njebyſhcze na teho Boha
ſpomnicž dyrbeli, kiž je tu to Gſtonzo na to wu-
pſchjestriene Djebojo ſtajit, a jemu bryschnje bje-
žecž pſchikafat? Wjesczie, ja bych dyrbjal ſebi
myſlicž, ſo by wam, pſchi taſkim Džiwi, kojždy

Ciąż, do Myßlow pschindż dyrbsało: Dżen
 Dnej wupoweda jeho Ćżescz. To Estonzo,
 kiż ryczecż nje może, pschipoweda nam zwar hinak
 jeho Ćżescz, hacż te ryczaze Stworenja; alje
 wono tolla tym Wobydlerjam teje Semje frose-
 micż data, sa kótrych wonie stworjene je: "Dje-
 „podziwajcze ho namni, alje na tym, kiż me steje
 „Eżmij sow wedžische, a tejsch niz na tych Prus-
 „hach, alje na tym Stworieżelu, kiż me steje
 „czimnej Potajnoscze wohn wolasche; jemu błu-
 „scha schitka Ćżescz. Możecze wy ho hizom, dyż
 „namnie poladacze, tak jara džiwacz, tak jara
 „dyrbicze ho na tym spodziwacz, wot kotrehoż ja
 „hym a kiż jeno treba, Estoncžko prajicż, da
 „dyrbiu ja wuhafnycż."

Hacż runje to Estonzo ho schjednje khota,
 a ho snasich Wocżow subi; da tolla tejsch
 Eżma Beżu Ćżescz pschipoweda, a wona sa je-
 neho, kiż hebi s Rosomom schitko pschemyfli,
 neje tańka Eżma, so by won tudy tu majestetsku
 Kraſnoscz, a tu Ćżesz teho sameho njewidżit,
 psched kótrymż Ćżemnosz nječini cżjemne, a Mož
 kwojecži ho, jako Dżen, Eżma je, runje jako
 Eswietto. Dyż wy wasche sprozne Stawy
 w Možu e Wotpocžinku potežicze, a psches wa-
 sche Spanje nowu Mož kijutkischemu Džjetu
 dostańiecze: o tak welje Myßlow macze wy,
 prjedy hacż wuſnjecze, a jena kojza wascha
 Myßl, je Kwalenje wascheho Boha, a Pschipo-
 wedanje jeho Ćżesczje. We żanym Ćżazu sko-
 ro losche neje, ho e Bohu modlicż, a jeho Ćżescz
 pschipowedacż, hacż we tym noznym Ćżazu,
 psches

pschetož tedy je schitko čicho a smjerom wokoło
was a nicto was we waschich ſwojatych Myſ-
lach nemoli, alje wy možecže ſo njetk ſwaschim
Modlenjom a ſ Džakowanjom temu porucžicž, kiž
ſtam Boh je, a kiž was psched ſchitkej Strachos-
ſju wobarnuje, ſo možecže ſ Mjerom ſpacž: jeli
ſo ton Knjes Mjesto njewobarnuje, da machuje
Wajhtar podarimo. Je dy we žanym Čaſhu
ton Čchuz teho Schehomozneho nufny, da je
to wjessje w Nozy, dyž wy niſcho, ſwaschej Pro-
zu a Staroſſju, k Wotpočinku pomhacž njemo-
žecže. Dopomnče pak ſo teiſch tudy pſchitem, ſo
waschi Njeſchecželjo na was takaju, kiž ſebi
najprjotžtu Noz k Wužitku ſežinja; haj do-
pomnče ſo, ſo ton Njeſchecžel teho Gswjeta
počimi wokoło kodži, jako ruiazy Law, a psched
kotrymž was Boh wobarnuje, jeli ſo ſo jemu
we Modlitwi porucžicže; o da budžecže ſkor
ſhonicž, ſo kojjde Wokomiknenje, połne Božeje
Dobroty je, a fakt kojjde druhemu jeho Čeſcz
pſchipoweda. Njemožemu my tehodla tudy pra-
jicž: Noz Nozy to cžini k Wedženju.

Za nochžu tudy njetk hjeschcže jedyn mol wot
teho rycžecž, ſchtož hužom prajk ſym; alje jo
tolla teiſch niž zylje ſamelcžecž. Spomnče
hjeschcže jedyn mol na to, jeli ſo wy je ſebi ſ Mu-
tvrnoſſju pſchemyſlicž zecže. O krafne Wopom-
nenje! poladajcže ſchak, dyž ſo Gſlonzo ſkowato
je, na to nozne cžorne Njebjo. Dyž ſo wam
runje ta Pyschnoſſ teho Dnja ſwaschich Wo-
cžow ſubi, da hjeschcže wam doſcz ſbotkne wosta-
nje, ſchtož wam Božu Čeſcz pſchipoweda. Za
wulka

wulka Szwieza, fiz tu Moż roświetli, a tych
Njebesow Fiesdy, tak welje, hacž iich je, wu-
praja jeho Czesz. Moż Možu pſchipoweda,

A to njech je doscz, wot teho Pſchipowe-
danja we Kralestwi teje Natura, we Kotrymž
nam jeho Skutki s Njebes delje to cziche Kwale-
nje Boże pſchipowedaju.

Sobychmy my pač toſame ſroſemicž moli;
da je nas Boh, pſched ſchitkimi druhimi ſtwo-
renjemi, tak ſtvorit, ſo je nam Rosom dat, a ſo
proſtzi, Podžicž možemy. Ćji, fiz tu Nycž tych
Njebesow ſroſemicž nochzedža, ſu ſami w Wi-
ni. Wy trebacze jeno wasche Wocži s Njebes-
ham horje poſbijenycž, da budzecze wy, połni Dži-
wanja, s Davitom prajicž: Njebesha wupowe-
daju Božu Czesz, a Twerdžisna pſchipoweda
Skutki jeho Rukow. Djen Dnej poweda, a
Moż Možu czini to Ewedgeju.

II. Thel.

Dajcze nam teiſch njek, we druhim Thelu, to
Pſchipowedanie Bożej Kwalby, Kotraž kojjdemu
Ludej, wjeho Nycži, we Kralestwi teje Nady ſna-
jomna czinjena budže, wopomnicž, a pſchitem naj-
priotzy teiſch na tu ſiarwu Kwalbu Božu ladacž.

My ſroſemimy pſches tajke Kwalenje Boże,
dyž jeho Czesz na Gemi, pſches ſchitke Nycže wu-
powedana budže, niz tu Nycž, wot Kotrejž my hacž
Dotal rweželi ſmy, a wot Kotrejž nam ta Natura, ſo
ja tak praju, we Czischini prieduje, a teiſch niz jeno
tu Czesz teho ſtworiczela a Sdžeržerja, Kotruž
nam te njeridomne Njebesha wupowedaju, a
Twew-

Twierdžisna pſchipoweda, kotrūž we Ćzichoszi Džen,
Dnej poweda, a Noz Nozy kwedzenju cžini.

Ach nje, Najlubschi! Pscheſadžimy ho njetk
do tamnych njewidomnych Njebeſow, snaschimi
Muſlemi. Poſbjencze wasche Wocži, tudy na ton
majestetiski Stoł, a na teho ſmijelneho Wocža, a
Boha teho Troschta; a na Prawizu jeho Gsyna,
teho Wumoznika zyteho Gswjeta; a na teho,
wot wobej, wukadžazeho Ducha, kiž pſches ſwo-
ju Nadu to Žadanje a Dokonjenje možnje data, a
nas Subjennych k ſwiatemu Živenju powoła, tu
Gemu ſ Njebjom ſjedna, a nas ſ Djecži teho
Njewa a Satamanſtwa, k Božim Djecžom cži-
ni. A ſchto dyrbu ja prajicž, Najlubschi Psche-
czeljo! Dy byſhcze ſchak wy, na Prawizy Bożej,
we Njebeſach, tych Prawych ſtyschecž moli, kak
woni temu Wotzej, a temu Gsynie, a temu Du-
chej kraſnje ſpiewaju a loſkaju; a kak woni jemu
ſa tu Ćzescz jich Wumoznika, a ſa to Knjestwo
ſtym Gbožnikom, kiž w Njebeſach ſkowane je,
we tej Ryczi, kotrūž woni beſobu rycja, Džak a
Kwalbu pſchinjeſu! Dy byſhcze ſchak wy, tych,
ſewſchitkich Ludow, ſromadženych Gswiatych
ſtyscheli, kak woni beſobu, te Dobroty Božeje
Nady wupowedaju! Žadyn Gasyk a niž Rycž
neje, džejž by jich Loſ ſtyschecž nebył. Dy byſhcze
ſchak wy tamnych Prawych, ſe wſchitkich Kra-
jow, a Narodow, a Ludow, a Ryczow, kiž wo-
koło teho Stoła ſteja, wot tych wulkich Wjezow
ryczech ſtyscheli! ſchuſko je tam połno Kwalby a
Ćzeszje: ton Knjes je wulku Wjez nadnami cži-
nit. Žadyn Gasyk aniz Rycž neje, džejž by jich
Loſ

Loš štyschečž njebył. Tam je schitko połno Kwal-
 by a Dżaka. To Ģehnjo, kiž je sabite, je dostoju-
 ne bracž. Mož a Bohastwo, a Mudross, a Gsylo-
 nosz, a Ćžescz, a Kraſnosz, a Kwalbu. Apoc. V,
 12. Žadyn Ģasyk a niž Rycz neje, dżejż by jich
Loš štyschečž nebył. Zwar neje tudy, to Kwa-
 lenje tych Njebeſow, tak štyschečž, hacž wone we
 pschichodnym Ćžaszu budže; pschetoz žane Woko
 neje widžito, a žane Wuchó štyschačko, a neje do
 žaneho Ćzloweka Wutroby pschinschto, schtož
 Boh je pschihorowat tym, kotsi jeho lubuja. I Cor.
 II, 9. Allje tessa je tejsch tajka Kwalba na naszej
Gemi, jako sjarwne Kwalenje, sjarwna; sjarwna,
 praju ja, jako jedyn wulki Łoš tehoſameho, jako
 tamny Łoš teho Wokanja Seraphimſkich Cho-
 row, wot kotrehož teho Templa Wudwerna sar-
 žachu; tak sjarwy, so te zyłe czeče Njebeſa psche-
 klincža, a te helske Rota wot njeho czepeſtaju. A
 tajka Wjeſetosz budže to tedy sa nas, dyž my we
 krotkim Ćžasu ton Sswjet wopuschczęcž, a tam
 Domach pola teho Knjesa budžemy; dyž my
 beſobu, we lutem Spjewanju, to Bohastwo Bo-
 žich Dobrotow, se wſchitkimi sbožnymi Ducham-
 i, we Njebeſach wupowedacž, a ſebi jedyn
 druhemu pschiwotacž budžemy: Ton Knjes je
 wulke Wjez̄y nadnami cžinit! Dajcze pak nam,
 hacž dotal, tajke kraſne Sbožje docžakacž, a ſo
 tak dotho snaschim Džietom woſcherewečž, ſta-
 ſkim Džietom, praju ja, kotremuž toſame ſtu-
 ſcha, so mežemy hužom tudy to ſbožne Pschiwo-
 wedanje ſapoczecž, a koždy, we ſwojej Ryczi, te
 wulke Skutki wupowedacž.

Boh

Boh je nam runje tejsch ktaſtemu Wotpola-
 danju tu Rycz̄ do naschej Mozy dat, niž jeno, so
 my ſebi beſobu ſtej ſamej nasche Myſlje ſna-
 jomne czinicz̄, alje welje wjazy, so my ſebi te
 wulke Dobroty Bože, najprijetzy pač ſteho Kra-
 leſtwa teje Nady, pſchipowedac̄ dyrbimy. A po-
 myſlcze ſebi, dy byschcze wy bes Ryczow byli,
 byschcze wy ſchitko to, ſchitko my hužom njetk wo-
 pomnili hmy, pſchipowedac̄ a ſebi ſnajomne czin-
 icz moli? Byschcze wy ſebi jedyn temu druhemu
 wukładowac̄ moli, so je was Boh ſaſo k Ma-
 dzi horje ſat? a ſo je won ſwojeho Gsyna, teho
 Wumoznika ſchitkich Ludzi, do Gswjeta poſtat?
 Lajcze ſchat, kak nusne bjechu te Rycze, we tym
 ſbožnym Ćzazu teho Naroda nascheho Sbožni-
 ka; Schitke Tasyki ſo poſbjenychu, a wonie bje
 jene weſete Wotanje, we židowskim Kraju; czi
 Gandželo powedachu to tym Paſtyrjam, a czi
 ſaſo zytemu Gswjetej; nam je ſo dženſa ton
 Sbožnik narodžit, kotrehož nam Boh wot Spo-
 ciatka teho Gswjeta ſlubit je. O kaike kraſne
 Weſelje bjesche tedom, jako czi Gandželo ſyml
 kraſnymi Powjesczami ſ Nejebef delje pſchindje-
 chu, a kak kraſnje, jako woni we jenej, temu Ćzlo-
 weſej, ſroſemnej Ryczi dachu ryczec̄. — Ćzesz
 bydž Bohu we tej Woſokosz, Mjer na ſemi, a
 temu Ćzloweſej dobre Spodobanje. Tajka wo-
 ſebna Morisna ſwefeli ton zyły Gswjet a koj-
 dy powedasche to wſwojej Ryczi temu druhemu.
 A kak kraſne bjechu te Rycze nascheho Sbožnika
 na ſemi, jako won wuczesche, prijedowasche, a
 wulke Džiwu czinjesche; haj won ſo ſe ſwojimi

Ja.

Zaposchtołami a sdruhim Ludem, hacž do żyw-
 jeho pośljenego Skončenja rośrycżowasche, a
 mucuszne sich wot teho wjeczneho Sboža. To je
 to wjeczne Žiwenje, so bychu woni tebe, Wotze, so
 ty ſam prawy Boh ſy, a kotrehož ſy poſtał,
 Jezom Kryſta, poſnali, pola Jana XVII 3. La-
 dajče hieschzen dalje, poicze ſomnu do Jeruſa-
 lema! tudź ſu czi Zaposchtoli ſchizy wjenej My-
 ſli ſromadženī; njeſk pschindže Troschtar, ton
 ſw. Duch, kotrehož im jich Mischter ſlubit bje,
 ſwulkim Schumenjom na nich, a ſynn ſo na
 kojjdeho bes niini, tak, so ſo Jazyki nadnimí
 roſdjjelichu, jako bychu wohenjowe były. O
 Džiw, psches wſchje Džiw! Njeſk pocznu wo-
 ni sdruhimi Kyczemí ryczecž, kotrež woni niď
 wuknyli njebjechu; haj njeſk možachu woni kojj-
 demu Ludu we kojjdej Kyczi tu Sbožnoſt pschi-
 powedacž, a jim to Evangelion prjedowacž, do
 kotrehož woni wjericž dyrbjachu. Sawjessje to
 bje jena wulka Nada wot Boha, so won nam
 na tajke dživne Waschnje ſchitko ſjewi, ſchtož
 naschu Sbožnoſt nastupa.

Bychmy my da, Najlubschi Pschecželjo!
 ſchitke tajke Powjessja wedžili, laſowali, a ſtys-
 scheli, dy by jedyn aby druhí teiſch zuse Kycze
 njeſroſemil? Na tajke Waschnje može pschezo je-
 dyn teho druhego, we duhomnych a we czjel-
 nyx Wiegach roſwuczowacž. Ali y, dy bychu
 bes Ludem žane Kycze njebylte, kak hubenje by
 ſo nam ſchło, ſchto bychmy ſapocželi? a kak
 bychmy my ſo roſwuczowacž molí? Kak husto
 by nasch Pschecžel Enam stupit, a ſjenem bljedem
 Woble-

Woblecžom nam kívat, a tolla nam prajicž
 njemot, so won nasch Pschecžel je, a so jemu
 njeschto na Wutrobi leži, a kaf jeho Duschä
 we lutej Bojoszi a Zwýbelu steji, a so ma šo
 jeneho druhoho Žívenja nadžecž, dokelž šo jemu
 ſda, jako by jeho Duschä njeſimjertna byla.
 A kajki Troscht by ton korp na ſwojim Kožu do-
 stacž mot, dyž ſo hižom ſe Gsmjercžu bijedži,
 a ſ Wokomiknenjom do tej Wjecznoszje polada?
 kaf bychmy my jeho roſwucžowacž moli, ſo jeho
 Gsmjercž tak dołho jedyn Wotpocžink je, hacž
 jeho Krystus wubudžicž budže? Zyli my to
 jemu jeno ſ Kiwanjom wukladowacž? kaf ja-
 łogne by to bylo. O kaf wulke, moj Božo!
 ſu te Dobroty, kiž ty nam Ćzlowekam wopo-
 kažesch, ſo nam k Ryczenju Mož dawasch! W dž
 moju Duschu tak, ſo bych ženje nitscho Steho
 njeryczał, a ſ mojim Časykom njeſrjeschik, alje
 kojdy Ćzaž twoje Mjeno czesczit. Ja zu temu
 Knjesej ſpjerwacž, moje žive Dny, a mojego
 Boha kvalicž, tak dołho hacž hym. Njech
 ſo moja Rycž jemu derje ſpodoba, ja ſweſelu
 ſo we tym Knjesu.

O kajke wulke Dobroty! Ja njewiem, dže
 dyrbu ſapocžecž, a dže dyrbu pscheſtacž, teſame
 wuprajicž. Ja hym njedostojny, — a Boh
 je wulki a mozny: — ja, kiž nitscho nejſym —
 a Boh je ſchitko ſam; haj won je ſwiaty, a
 ja hym hubjena Semja a Perschcz; a tolla je
 won wulke Wjezny nadnami czinit, we kotrych
 my ſo teiſch we nashej ſerskej Ryczi roſwucžo-
 wacž, a ſebi teiſch nasche Hubjenſtwo, wot

tamnych tych Ćzachow hem, powiedacj mo-
żemy.

Haj, wulke Wjezj, a wulke Dobrotu!
 Dyi ja, Najlubschi Pscheceželjo! wopomnu, so
 je ſo teiſch ton nadny Boh, na tych Duschach
 teho Luda ſmjeſit, wot Kotrehež my hem pschin-
 džemy; da ſym ja połny Ćzaka a Kwalby, a
 njevjem, kāk jeho doſcz posbjehowacj dyrbu.
 Wopomnče jeno ſkrotkim. Boh ton Knies
 wotasche tonſamý Lud stamneho pschiboiſkeho
 Kraja, a pschinjeſe ion do Kraleſtwa teje Nadn.
 O tajkim žałosnem Mjesbožu bje, psched hid-
 nacze Stami Ujet, ton bohi Lud. Woni bjechu
 Pohanjo, a njeſnajachu teho wjerneho Boha;
 woni ſebi Pschibohow cžiniachu, a modlachu ſo
 ēním; woni bjechu ſaſakli, torni, ſlepí, a
 cžinjachu, ſchtož ſo jím po jich tornym Koſomi
 lubesche; woni ſo ſtajichu Kralam a Fjersch-
 tam; woni cžahachu ſjeneho Kraja do druheho,
 a rubjachu, hanjachu, a roſliwachu ſe ſwojim
 Mecžom Krej. Po tajkim wulkim Mjesbožu
 pak počzachu ſo Eteinu Evangelionej pschibližo-
 wacj; tollea pak podachu ſo prjedy pod Mož teho
 Bamža, a wsachu tu podjanskı Wjeru horje.
 O kāk ſaſlepeni bjechu woni hjeszcze tudı, dyž
 dyrbjachu, jako ſe ſawjasanym Wocžemi, wo-
 ſoko kozicj, a bes Božeho Pišma to wjericj,
 ſchtož jich ta podjanska Zyrkej wuezesche, a pola
 Sswiatych ſwoju Pomoz pyttacj. Taju ža-
 loſnu Hubjenosz widzesche Boh, a wuswoli
 ſwojego Wotrocžka, neb. D. Luthera, kiz tu
 prawu Zaposchtotsku Wjeru wot Krystuſa,

tač

tač počja wucjicž, so temu kudemu Ludej Wo-
czi wotterwrijene bychu, a počjachu wjericž do
Mjena nasheho Sbožnika, bes kotrehož nicto
sbožny bycž njemože. Pschetož wono neje we
žanym druhim ta Sbožnosz, a tejsch neje žane
druhe Mjeno pod Njebjom date, tym Čzlowe-
kam, we kotrejimž my moli sbožni bycž. Actor.
IV, 12. To bje, Najlubschi Pschecželjo! ten
sbožny Čzaž teje Nadž, do kotrehož tejsch jedyn
molczki Čhel teho berskeho Luda horjesatu by.
O krásne Dobrotu! O Sbožje, pschero schitke
Sbožje! so my we Eschescijanskej Zyrkvi nare-
đeni ſmy, džejž nam te ſwiate a čiste Čte-
wo Bože tejsch we nashei berskej Kneži prjede-
wane budže. Boh je wulke Wjegy nadnami
wopokasat.

Lajcže tehodla, kak jara ſo nam ſalejži, so
my ſebi tudi beſobu tu Kwalbu Božu pschipo-
wedam, a ju wnashej Kneži ſtyschecž damy.
Niz jeno, so ta Knež jedyn ſtyschazý Kož je, alje
tejsch, so wona Gskowa Kroseinenju ma. O
Kajka Dobrota tehodla, ſo kojžda Knež runje na
Gſtowach tak bohata je, haež jo ta Čjescz a ma-
jestetska krásnosz po ſwojej Naturi žada; a Kaj-
ka Mudross, ſo, haež runje žana Knež, Božu
Wulkosz wuprajicž njemože, ji tolla na Gſto-
wach njepobrachnie, kiž ſiawnje Bežu Čjescz
pschipowedaju. O kajka Kobokosz teho Boha-
ſtwa Božej Mudrossje, ſo my ſebi nasche Muſle,
mot Božich Dobrotom, we Kralestwi teje Na-
dy, ſjewicž možem, a ſebi ſPomožu teje Kne-
žije, psches te ſnužkomne Muczenje, ſchitko praſicž,

a so roswucjic̄ možemy wot teho Grunta, kiž
je sałożeny, kotrejž je Jesus Krystus.

A kajka Dobrota je to, moi Bratſjo! so
my tejsch we nashej berskej Ryczi, te wulke
Skutki wupowedac̄. satežic̄, tu Nadu Božu
pschipowedac̄, Birgarjow jeho Kralestwa, a
Ssobuherbow jeho Ssyna pschihotowac̄ može-
my. Pobrachnu runje drudy nashej Ryczi nje-
kotre Słowa, dyž hebi ton c̄łowiński Rosom
njeschio nowe wumyſli; o da nam tolla na
Słowach teje Wjernoszje teho Kralestwa Bo-
žeho njeprachnje, dżejż ton c̄łowiński Rosom
hebi nitscho nowe wumyſlic̄ njemoże; tu dyr-
bimy jeno to Słowo Boże wučnyc̄, a tu
Wuc̄bu Jezušowu a tych Zaposchitolow ſwjer-
nje wuſliedzic̄. A ktemu ma wona Słowow
doſcz, a ktemu je wona Bohu bydž Džaf! ru-
nje tač bohata, hac̄ kojžda druha Rycz.

A kajka Dobrota! Towarschojo, nashej
berskej Gromadžisny. Boh je nam, hac̄ do-
tal, tu Nadu dał, so ſmy nasche Wotpolada-
nie moli dalje wuwesę, psches kotrež my ho kte-
mu Pschipowedanju teje Czesczje Bożej pschihotowac̄ možemy. Kak loschko fabydże ho Rycz,
dyž Ludom wokolo kogimy, kiž druhe Rycze
ryczi. Kak nusne je tehodla, so my tu Prozu,
kajž ta nascha je, psichezo bolje a bolje natogimy,
a naschu Rycz pschisporjamy, we kotrejž my, we
ſivojim Časzu Boże Skutki pschipowedac̄ zeimy.
Durbjata da N. P. nascha Rycz, prajče mi!
ta jenicka byc̄, we kotrejž my nydom pschestac̄
zylī,

zvli, Božu Ēžescz přjedowac̄? dyp̄ schač žadyn
 Žasyk a Živc̄ neje, džež by jich Loh ſtyscheck
 njebyt. Dyrbeli my čišami jenicžu bvc̄, kots
 ſiz ſo we ſwojej Ryczi prozowali njebychmi, a
 tehodla njedostojni Ēſlužomnizi bvc̄ zvli? Nje-
 dyrbeli my tu Naturu, kiž nam Božu Ēžescz
 wupoweda, a tudu, ſo ja tak praju, jene čiche,
 Kvalenje je, ſwotrym Lohom pſchetowac̄? a
 naschu Wuc̄zbu na ſwjatej Kljetzy, pſchichodo-
 nym Ēžazu, po jeho Wohli, na jenu aby druhu
 Woſhadu wažic̄.

Dajče nam tehodla, na tym dženſnischim
 ſwiatym Dnju, to Wotpoladanje tychſamych,
 kiž to k Wopomnenju wustajili ſu, pſchisporec̄.
 Pomhajmy ſebi jedyn druhemu, a prozujmy ſo
 we tem ſ Wjefelom, ſchtož nam, a naschemu
 Blischemu k Wuzitku je. A wó pſchichodni
 Pſcheczeljo nasheje Gromadžisny, bydžcze ſe
 ſwiatym Duchom napelneni, a myſlczę ſebi
 teiſch tak, kaiž my njetko ſebi myſlimy; Schitko
 k Božej Ēžesczi, a tak teiſch nascha Groma-
 džisna.

Njeh ſo derje dže, naschemu najnadni-
 schemu Kur= a Brajnemu ſjerschczi, kotre-
 muž teiſch Sſerbio ſe ſwjernej Wutrobu poda-
 ni ſu; njeh ſo derje dže, temu najnadniſche-
 mu Knjesej Administratorej, naschego Kraja,
 a tej Kralowskej Woſkokoszi Kneni Ma-
 czeri, a temu zytemu Domej w Saronskej;
 Njeh ſo derje dže, naschim drohim Wu-
 czerjam, a tu tej zytej woſołej Schuli;

Mjeh ho derje dže tym Dobroczelam, fiz nam
Pomozu napschecziwo pschindu, fiz naschu Gromadžisnu lubuju, a sname džerža; Mjeh ho derje dže, schitkim Pscheczelam; Mjeh ho derje dže, zytemu fierškemu Ludu; Mjeh ho derje dže tym, fiz ſebi Prozu dadža, teiſch to jaſtoſne Mjesbozje, kotrež ho tebi, in bohe Wittenberko! ſta, wot nas wobrocžic; Mjeh ho derje dže, tu temu Mjestej, Lipſtej, Budyschinez; haj, zytemu Saronſkemu Krajej.

Allje bes tebe, o Božo! nitscho činicz nje možemij. Daj twojei Madži a Žonowanju dalje nadnami wotpoczowac; ty Božo tych Mjebſow a teje Semje! Wotze teje Smjelnoſſje! wobarnuj naschu Gromadžisnu; my ju tebi dženſa we Poniznoſſi podamy, pschetož tebi njech je wona ſwjata; pschetož ta Ēžesč, wo kotruiž wona dželta, je twoja Ēžesč.

Nu, Knjeze! požonuj ju, a wobarnuj ju. Knjeze! roſwjecž twoje Woblecžo nanej, a bydž ji nadny. Knjeze! posbjen twoje Woblecžo nanju, a daj ji Mijer. Ŝamen.

Gubel - Modlitwa.

Madny a lubosny Božo! Wotze, Ssyno a ſwjaty Duch! kotrehož Mjeno ſwjate je, we wſchickich Krajac; wokolo twojego Kralowskeho Stola lietaju Cherubimy a Seraphimy, ſwobrytem Woblecžom, a ſpjewaju ſwoſokim Loſom

Kożom tebi k Kwali; światy, światy, światy
 je Boh, ton Knies Zebaoth! schicke Kraje hu
 połne jeho Ćęssie! Njebeża wupowedaju twoju
 Schehomoz, Mudross a Dobrotu; a Ćwerdžisna
 pschipoweda Skutk twoich Rukow. Tejch by
 ty sa starskim we Jerusalem, te Wutroby twoich
 Połtow, tym dźiwnym darom napelnit, jako
 by. Duch na nich pschindże, so možachu schickim
 ludjom, kiż ho tedy sromadžili bjechu, koydemu
 we jeho Ryczi, twoje krażne Skutki pschipowes
 dacż. Ma tajke Waschnje bje ta Moż twojego
 Evangeliona, we jenym wulkim Kruchu teje
 Semje, pschisporjena, twoja Nada tym Ćzlowe-
 kam snajomna, a teje Ćzjemnoszje Kralestwo sas-
 pusjene. Zehodla my ho tejch dženja psched
 tym Stokom twojeje Majesteth sđakomnej Wu-
 trobu pokorjam, a kwalimy tu njedogruntowa-
 nu Dobrocžiwoss, kotrež ty we naschich Star-
 schich tejch nam by wopokaſat. Ton lud, kiż
 poezmje kodusche, widzesche wulke Gswjetko,
 jene Gswjetko, kotrež schickich ludzi rošwjecži,
 kiż do Gswjeta pschindu. Pschetoz jich Pschi-
 bohojo bjechu sanitschowani, jich Woltarje roſ-
 tamane, a jich Haje porubane. Zwar bjesche to-
 gamo prjene Posnacze hjesche jara blabe, a
 swelje Bludami podjanskeje Wucžby sałlepjene:
 alje najspōsledy h̄mili ho twoja nedogruntowa-
 na Luboss tejch nadnimi, a rosena tu Ćzjemnosz
 tajkeje satornjeneje Wucžby psches twoje by.
 Stowo, kotrež ty jim, psches njebo D. Luthera
 pschipowedacż dat by. Zuhamu njeurjeknenje
 wulku Luboss kwalimy tejch my, na tym džen-
 nischim

nischim Dnju, dokelž wona nas, hacž dotal, we
 Žonowanju je sdžeržata. Psches tužamu ſmij
 mī, schtož miň ſmij, a schitke naſche Skutki ſu
 ſo derje radžith. Koſwječž ſchak, miloſeziwy
 Knježe a Božo! tejsch dalje twoje nadne Wobles-
 čjo nadnami ſchitkimi, a žonuj ton Skutk naſ-
 ſich Rukow, ſo býchmi we Gswjetli, ſwjeru
 po tym Pucžu kodžili, kotryž ty nam pokasach;
 a ſo býchmi kojždy Čjaš hotowi byli, twoje
 wulke a kraſne Mjeno, tejsch we naſchej Knježi,
 kojždemu pſcipowedacž, kiž ſo wo to ſtara.
 Dalje ſdžerž nam tejsch ton kraſny Mjer, a daj
 nam, a ſchitkim Žudžom, ſchtož nam na Duschi
 a na Čjeli wužitne je, psches twojeho lubeho
 Gsyna a ſwjateho Ducha, kiž ty knježiſch wot
 Wjecžnosſje, hacž do Wjecžnosſje.

Hamen.

Hinweise

1. Ex.: H. Sax. F. 226 K

X

2. Ex.

Signatur	4A 7396	Stok	P
RS	Bub	U	✓ 05.
	Titelaufn.	AKB	25.4.84

FK

1 Kirchungengsd. einz. Ldr 3.5. Wk
1 Sachsen 4.5. Wk , Ja

Blo K

Bild K

SWK

Sonderstandort

Signum

Ausleihe-
vermerk

4A 7396

